

Przegląd metod asekuracji stosowanych podczas wspinaczki solowej.

Niniejsze opracowanie obejmuje metody asekuracji stosowane podczas wspinaczki solowej z dolną asekuracją. Nie będzie ono obejmowało wspinania solowego z asekuracją górną na drogach jednowyciągowych.

Wspinaczka solowa jest bardziej niebezpieczna i wymaga większego zaangażowania psychicznego oraz większego wysiłku fizycznego niż wspinaczka w zespole. Wspinający się musi posiadać dużo większe doświadczenie i umiejętności techniczne. Nie może liczyć na wsparcie psychiczne partnera ani zmianę prowadzenia. Ponadto pokonuje drogę wspinaczkową trzy razy (dwa razy do góry i raz w dół).

Przebieg wspinaczki solowej.

Wspinacz przywiązuje linę do stanowiska, następnie na linie idącej od stanowiska zawiązuje dwa węzły samozaciskowe (zamiast węzłów samozaciskowych można stosować przyrządy – Soloist lub Silent partner) zawiązane w ten sposób, że podczas odpadnięcia pracują jednocześnie i wpina je do łącznika w uprząży za pomocą dwóch zakręcanych karabinków ustawionych przeciwstawnie zamkami lub wiąże węzły bezpośrednio do łącznika. Całą pozostałą linę najlepiej umieścić w plecaku. Na końcu liny koniecznie należy zawiązać węzeł. Wspinając się przesuwają niezaciśnięte węzły wzdłuż liny. Po dojściu do górnego stanowiska przywiązuje koniec liny do punktu centralnego i zjeżdża na dolne stanowisko. Tam odwiązuje linę i podchodzi do góry (na przyrządach samozaciskowych lub wspinając się) likwidując po drodze założone wcześniej przeloty. Po dojściu do stanowiska rozpoczyna wspinanie na następnym wyciągu.

Metody asekuracji podczas wspinaczki solowej.

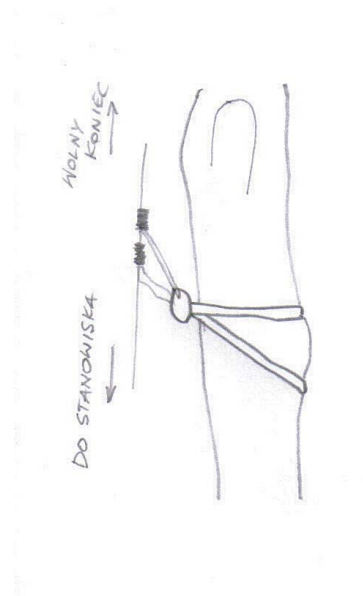
1. Przy użyciu węzłów samozaciskowych:

Wspinający się łączy się z liną za pomocą dwóch węzłów samozaciskowych. (rys. 1) Może być to zarówno klasyczny prusik lub stoper francuski. Bloker nie jest wystarczający.

Węzły powinny być tak zawiązane, że podczas odpadnięcia pracują równocześnie i niezależnie. (Uwaga: użycie tylko jednego węzła jest niebezpieczne, gdyż podczas odpadnięcia może przesunąć się on po linie w wyniku czego wygenerowana zostanie duża ilość energii cieplnej, co może spowodować zerwanie koszulki na linie lub przepalenie prusika. **Zawsze dublujemy węzeł!**).

Węzły w trakcie wspinaczki przesuwamy ręką lub przy pomocy bardzo małego karabinka wpiętego do krótkiego repika przywiązanego do ramiączka plecaka. (rys. 2) Bardzo ważne jest dobranie odpowiedniej długości repa. Podczas wspinaczki karabinek ciągnie niezaciśnięte węzły a przy odpadnięciu znajduje się nad węzłami co umożliwia ich zaciśnięcie (rys. 3).

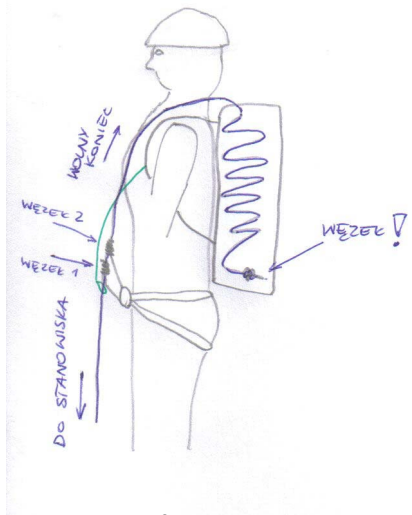
Linę niesiemy w plecaku (rys. 2) (koniecznie węzeł na końcu) lub montujemy sobie podobne szeleczyki jak podczas korzystania z Soloista (rys. 4). Lina przy węzłach

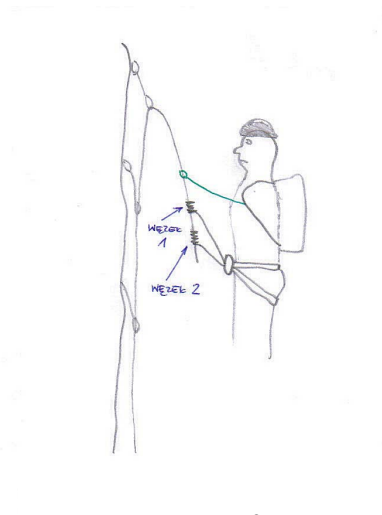
rys. 1

samozaciskowych musi iść do góry, aby wspinanie przebiegało sprawnie. Są duże problemy z przesuwaniem węzłów podczas trawersu.

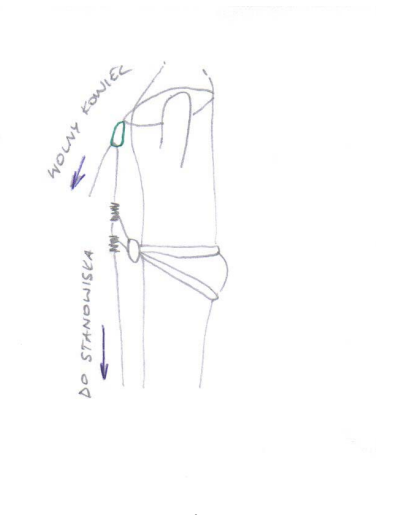
Po dojściu do stanowiska montujemy linę na sztywno i zjeżdżamy. Przeloty likwidujemy w trakcie zjazdu lub podczas ponownego podchodzenia. Przy wspinaczkach w trawersie lub po skosie wyciąg czyścimy przy ponownym podchodzeniu (wspinanie lub małpowanie).

rys. 2

rys. 3

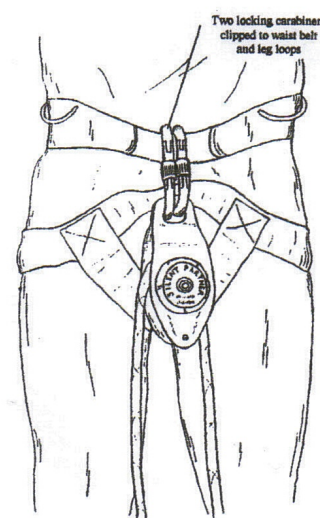
rys. 4

2. Wykorzystując przyrządy (Silent partner, Soloist)

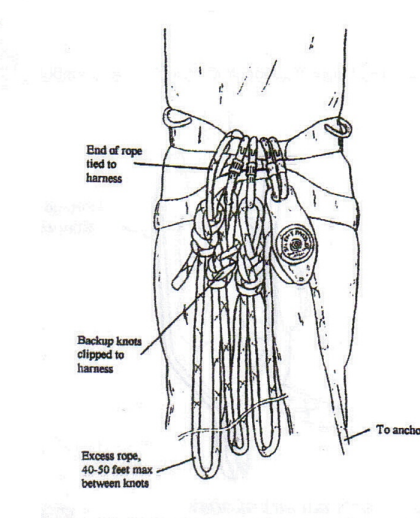
Sytuacja wygląda podobnie, lecz zamiast węzła stosujemy przyrządy (Soloist lub Silent Partner) (rys. 5). Przy korzystaniu z przyrządów lina musi zwisać w dół. Jednak nie cała długość, ponieważ duży ciężar liny powodowałby blokowanie się przyrządów. Podpinamy linę do upręży jak na (rys. 7) Ponadto Soloist nie działa przy odpadnięciu głową w dół. Wpinanie liny kilkoma kluczkami do upręży powoduje, że zaczynamy się na najbliższym węźle. Soloist i Silent Partner inaczej montujemy do upręży.

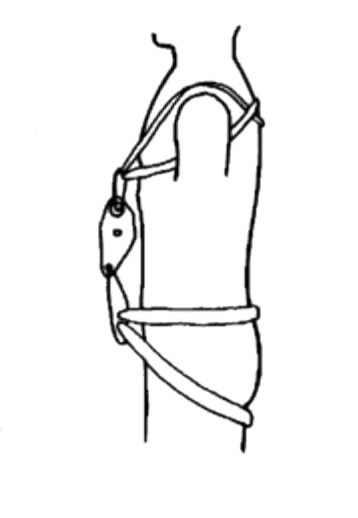
rys. 5

rys. 6

rys. 7

rys. 8

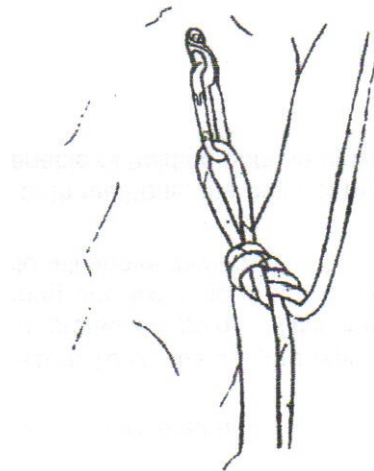
Silent Partner (rys. 6) (dwa zakręcane karabinki umieszczone)

Soloist (rys. 8) (przywiązujemy bezpośrednio do upręży linką 9mm lub dynemą ale robimy podwójną pętlę. Dodatkowo stosujemy szeleczki, aby przyrząd był w pozycji pionowej).

Po dojściu do stanowiska postępujemy jak poprzednio.

3. Ciężar liny wiszącej w dół może powodować powstawanie luzu na linii między stanowiskiem a wspinaczem. Luz ten będzie wydłużał potencjalny lot, aby temu przeciwdziałać podwiązujemy linę do punktów asekuracyjnych (co kilka przelotów). Można zrobić to na dwa sposoby.

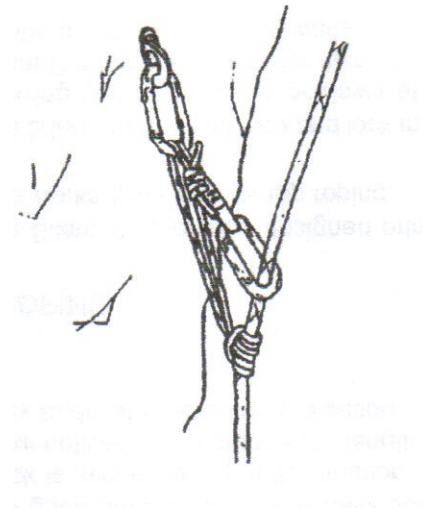
- a. Kluczką zrobioną na linie (rys. 9) bezpośrednio nad tym punktem grozi nam odpadnięcie ze współczynnikiem 2 ponadto pracuje tylko jeden przelot.

rys. 9

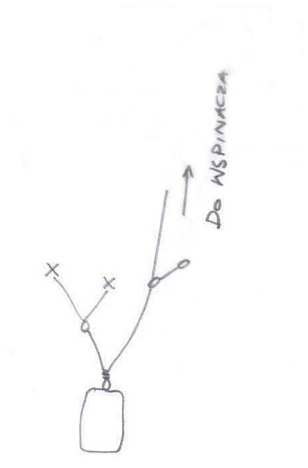
- b. Węzłem samozaciskowym (rys. 10) (stoper lub prusik zawiązany przy użyciu cienkiego repika).

Wymaga posiadania dodatkowych repików przeznaczonych do tego celu. Nie muszą być wytrzymałe. Zerwanie ich podczas odpadnięcia nie grozi żadnymi konsekwencjami, wręcz przeciwnie - lina będzie lepiej pracować i obniży się współczynnik odpadnięcia. Niestety wiązanie ich jest trochę kłopotliwe.

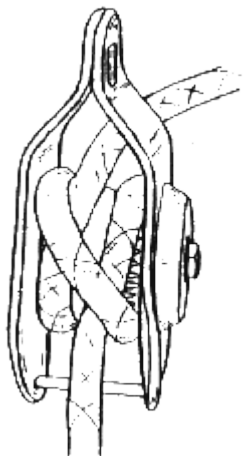
rys. 10

4. Na linie idącej od stanowiska wieszamy plecak w celu zmniejszenia energii odpadnięcia (poderwanie do góry plecaka powoduje zmniejszenie energii)

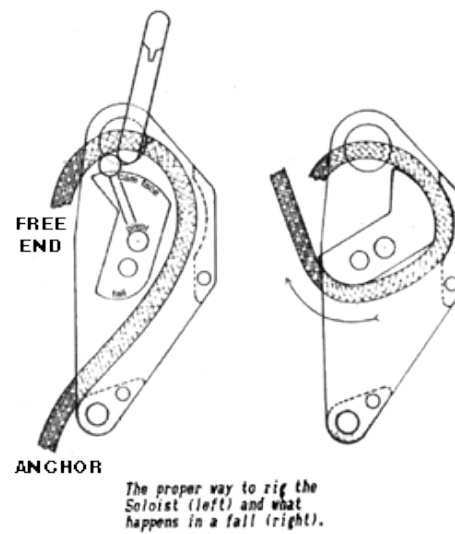

5. Zamocowanie liny w przyrządach.

Silent Partner

Soloist

Paweł Kopta
kurs doszkalaający
dla instruktorów
sportu, 2007